

Proloog

Lydia Lennox

Eigenlijk was het een mooie dierentuin, gelegen aan de voet van de Rocky Mountains, uitgestrekt en groen. Veel gezinnen met kinderen kwamen naar Sunny Meadows om de wezens te bewonderen die ze voor dieren hielden.

Maar soms hoorde Lydia dat een van de onwetenden zich ergens over verbaasde. 'Ik dacht dat leeuwen altijd in grote roedels leven,' zei een jongen van een jaar of twaalf tegen zijn ouders terwijl hij naar de volwassen leeuw en de jonge leeuw keek. 'Maar hier zijn er maar twee.'

De vader keek in de kooi. 'Dat klopt. Wow, deze omheining is zwaar beveiligd.' Hij klopte op het glas, precies naast het bordje *Niet op het glas kloppen*. 'Dat lijkt wel gepantserd glas ... en daarboven, zijn dat geen elektrische draden?'

'Ja,' zei de moeder. 'Het lijken wel hoogspanningskabels. Dat is vreemd. Zullen we nog naar de lynx gaan? Haha, ik heb het gevoel dat hij elk woord begrijpt als ik tegen hem praat!'

Het drietal liep verder, maar Lydia bleef staan en glimlachte naar de leeuw. 'Nou, hoe bevalt je nieuwe hotel je, Rebecca?'

Jammer genoeg had de nieuwe baas van Sunny Meadows betere gedachedempers laten installeren, waardoor de leeuw haar gedachten niet terug kon seinen. En overdag, als er bezoekers

waren, was het ten strengste verboden om zich te transformeren. De leeuw begon rusteloos langs de glazen wand te lopen zonder Lydia uit het oog te verliezen.

‘Ik kan me voorstellen dat de service hier te wensen overlaat. Heel veel te wensen, om precies te zijn.’ Lydia Lennox haalde haar telefoon tevoorschijn en nam een paar foto’s van de twee gevangenen, terwijl ze ervoor zorgde dat ze met haar rug naar de bewakingscamera’s stond. ‘En het moet echt vervelend zijn dat je je straf samen met Dunbar moet uitzitten. Geen enkel lid van je roedel heeft minder hersens. Valt hij je vaak lastig met zijn domme opmerkingen?’

In hulpeloze woede opende de leeuwenwalkster haar muil en liet haar hoektanden zien. De mannetjes-leeuw staarde wezenloos voor zich uit.

‘Ik snap waarom jullie hier alleen met z’n tweetjes zitten en alle anderen in een aparte kooi ... Ze willen niet dat jullie samen een ontsnapingsplan bedisselen.’ Lydia Lennox glimlachte nog wat breder. ‘Misschien kan ik iets voor je betekenen, lieve Rebecca ... Vertel

me waar je dat oude boek hebt verstopt, dan kunnen we zakendoen.’ Ze keek om zich heen. Er waren geen bezoekers in de buurt. ‘Krab je hint met je klauwen in de grond of zo.’

De leeuw wierp zich brullend tegen het glas. Haar metgezel keek alsof hij het liefst ergens anders zou zijn, in China of op de maan.

‘Hm, dat was waarschijnlijk een nee ... maar maak je geen zorgen, ik kom er ook zonder jouw hulp wel achter. Veel plezier

nog!’ Lydia Lennox keerde de woedende leeuw de rug toe en slenterde verder. Rebecca Youngblood had haar temperament altijd al slecht onder controle gehad en het was jammer dat ze getuige moest zijn van zo’n schouwspel. Ze was ook niet bepaald slim ... het was dom geweest om de Raad aan te vallen. Wie dacht er nu dat je op zo’n primitieve manier macht kon verwerven?

Youngblood had van begin tot eind precies gedaan wat Lydia wilde, en ze had het niet eens door. Arme, kleine roofkat. Reptielen waren zoveel sterker en slimmer!

Lydia’s volgende halte was een deel dat voor het publiek verborgen bleef. Daar zaten woodwalkers die hun transformaties niet onder controle hadden of weigerden de dag in hun tweede gedaante door te brengen en zich door bezoekers te laten bekijken. Bij de ingang stonden twee gewapende bewakers op haar te wachten, een man van middelbare leeftijd en een jonge vrouw. Wacht eens even, was zij niet degene uit Californië? De voormalige medewerkster van haar vijand? Ja, inderdaad.

Lydia zag angst in haar ogen en genoot ervan. De andere bewaker merkte er niets van. ‘Vijf minuten maar,’ blafte hij, waarna hij het kleine, niet zo goed beveiligde hok opendeed. ‘Hij heeft niet veel energie meer.’

Lydia keek goedgehumeurd naar de grote poema die roerloos op een rots in het nagebouwde landschap lag. Zijn kop rustte op zijn poten, zijn ogen stonden dof. Ze waren gericht op een ingelijste foto op de rots, die een mooie jonge vrouw en haar zowat vijfjarige dochter liet zien. Het was een vakantiefoto. Ze droegen allebei een gek t-shirt met een stripfiguur en keken stralend naar de camera. De zon scheen op hun blonde haren, die de wind voor hun gezicht waaide. Vreselijk dat ze jaren geleden door een jager waren gepakt

toen ze in hun tweede gedaante in het bos op pad waren.

‘Arme Andrew,’ zei Lydia en ze ging op een steen in de buurt zitten. ‘Niet veel energie,’ zeiden ze tegen me. *Helemaal geen* zou juist geweest zijn.’

De poema hief heel langzaam zijn kop op, legde zijn oren naar achteren en keek haar met dreigende geelbruine ogen aan. *Lydia Lennox. De vrouw die beloofde me te bevrijden en haar belofte niet nakwam.*

‘Hoezo? Je bent toch bevrijd? Wat kan ik eraan doen dat Rebecca tijdens die actie de formule uit het oude Cherokeeboek op je uitgetest heeft, de formule die alle levensenergie wegneemt?’

Je wist dat zoiets zou gebeuren! Je bent een sluwe, leugenachtige ...

‘Doe niet zo belachelijk, Andrew. We hebben maar vijf minuten. Gaan we die verspillen aan verwijten?’ Lydia glimlachte naar hem, wat geen effect had. ‘Ik kan je helpen. Maar dat doe ik alleen als je me alles vertelt wat je weet. Waar heeft die leeuw dat oude boek verstopt? Of die verdomde vertaling?’

Als ik het wist ... wat ik niet doe ... zou ik het je nooit vertellen.

‘O, wat jammer, je kracht laat je weer in de steek. Wat een zwaar lot.’ Ze zuchtte. ‘Ik dacht al dat je zou weigeren me te helpen. Gelukkig heb ik je niet nodig. Slecht nieuws: niemand heeft je nodig, Andrew.’

Er kwam geen antwoord. Dat had ze ook niet verwacht.

Lydia stond op en gaf de lijst een duwtje, alsof het per ongeluk gebeurde. De foto viel van de rots. Door de val versplinterde het glas. De poema keek ontzet toe.

‘Vaarwel, Andrew Milling,’ zei Lydia opgewekt en ze liet zich door de bewakers naar buiten begeleiden.

Behoorlijk diep

Carag

Als poema zweet ik niet, ondanks mijn dikke wintervacht. Maar nu ik in mijn menselijke gedaante was, liep het zweet over mijn voorhoofd. Ook Tikaani en Brandon zweetten terwijl ze hun spade diep in de nog licht bevroren grond ramden en de aarde eruit schepten. Eigenlijk is dat iets wat je op een golfbaan absoluut niet mag doen, tenzij je een metalen golfclub op je hoofd wilt krijgen. Maar nu had iemand ons uitgenodigd om hier te graven. De uitbater van de golfbaan was namelijk failliet gegaan en de stad Jackson Hole had besloten om het groene terrein weer te bebossen. Overal om me heen groeven eerste-, tweede- en derdejaars leerlingen van Clearwater High alsof hier ergens een schat verborgen lag.

‘Zo, dit plantgat is klaar,’ hijgde Brandon en hij keek trots naar het resultaat van zijn graafwerk, voordat hij naar Salomé keek, die in een andere groep aan het werk was.

‘Het is prachtig,’ plaagde ik hem. ‘Zo moet een plantgat eruit zien!’

‘In tegenstelling tot dat van jou,’ zei Brandon en hij bekeek mijn werk kritisch. ‘Dat is meer een *ondiepe kuil*. Bovendien dacht ik dat de gaten rond moesten zijn.’

Ik keek nadenkend naar beneden. ‘Denk je echt dat dat die boom iets kan schelen?’

Het mollenmeisje uit de eerste klas, dat de graafwerken leidde, liep gehaast langs. ‘Carag! Wat moet dat voorstellen, een valkuil voor muizen?’

‘Ik snap niet wat jullie bezielt,’ zei ik schouderophalend terwijl Tikaani zonder iets te zeggen mijn schop pakte en het gat dieper en gelijkmatiger uitgroef.

‘Geeft niet, je merkt gewoon dat poema’s normaal gesproken niet graven,’ zei Brandon en hij riep naar de anderen: ‘We hebben er weer een paar klaar!’

Holly kwam aangerend met een metalen vork die groter was dan zij, ramde het ding in onze plantgaten en prikte enkele keren in de aarde. ‘Zo, nu is de grond lekker los. Jeffrey, waar blijf je? We hebben compost nodig!’

‘Jaja, ik kom eraan.’ De alfa van onze wolvenroedel sleepte een zak aan en gooide de donkerbruine inhoud in onze plantgaten. ‘Jeetje, als ik had geweten dat we zo hard zouden moeten werken om onze vlucht naar Afrika te compenseren ... Moet ik dan ook nog boeten voor het methaangas dat ik heb uitgepoept?’

‘Geweldig idee,’ vond het ravenmeisje Wing.

Het plantenbevoorradingsteam, waar ook mijn zus in zat, kwam met verschillende zaailingen in onze richting. ‘Welke boomsoort willen jullie? We hebben er heel veel in de aanbieding ...’

‘Ik wil een balsempopulier,’ zei Tikaani.

‘Geef mij maar een es,’ bromde Brandon. ‘Jullie hebben toch essen?’

‘Waarom een es?’ Holly, ons roodharige eekhoortje, tikte te-

gen haar voorhoofd. ‘Ik wil iets wat later lekker sappige, kruidige kegels geeft om op te knagen!’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Er staan hier al zo’n tienduizend bomen in de buurt met lekkere kegels om op te knagen. Hebben jullie ook een douglasspar? Daar kan ik later als poema mijn klauwen goed aan scherpen.’

‘Nou, dat duurt nog wel even,’ constateerde Tikaani en ze leunde op haar schop terwijl het plantenteam me een heuphoog naaldboompje met kluit overhandigde.

‘Op dit moment zou je spar omvallen als je er nog maar naar blaast.’

‘Wil je daarmee zeggen dat ik een slechte adem heb?’ vroeg ik een beetje beledigd en ik begon mijn douglasspar te planten. Hij kreeg een flinke hoeveelheid water en een stok om hem rechtop te houden. Ik was niet van plan om naar mijn boompje te blazen, maar je weet nooit wat andere mensen van plan zijn.

‘Zeg eens, wat doen we eigenlijk met Pasen op Clearwater High?’ Een van de eerstejaars, de egeljongen Felix, keek ons aan. ‘Ik vlieg niet naar Duitsland, maar blijf hier. We vieren Pasen toch, niet?’

‘Pasen, wat is dat ook alweer?’ vroeg mijn zus. ‘Is dat dat gekke feest waarbij mensen gekleurde eieren verstoppen?’

‘Ja, precies.’ Felix straalde. Je kon ook nu weer zien dat hij als mens was opgegroeid en niet als dier in het wild, zoals velen van ons.

‘Gekleurde eieren!’ Holly schudde haar hoofd. ‘Ik heb nooit begrepen waar dat goed voor is. Is dat trouwens geen feestdag die iets met Jezus heeft te maken? Hij heeft toch geen eieren gelegd, of wel?’

Brandons beschermeling keek bezorgd. ‘Dus jullie hebben de afgelopen jaren niets gedaan met Pasen?’

‘Haha, nee,’ zei Jeffrey en hij keek me aan. ‘Weet je wel hoelang ik en mijn roedel nodig zouden hebben om verborgen eieren te vinden, Carag?’

‘Tien seconden?’ raadde ik.

‘Zo lang? Wil je ons beledigen?’ Jeffrey grijnsde.

‘Dat kan toch niet,’ klaagde Felix. ‘Willen jullie dat ik heimwee krijg? We hebben met carnaval ook al niets gedaan omdat er van alles aan de hand was, en dat vond ik behoorlijk stom!’

Hij gooide zijn schop neer en liep naar mevrouw Clearwater, die een eindje verderop een busje met een heleboel jonge boompjes op de laadbak aan het manoeuvreren was. Nieuwsgierig keken we toe hoe de twee begonnen te discussiëren.

Holly trok haar wenkbrauwen op toen ze zag dat mevrouw Clearwater uiteindelijk knikte. ‘O, ik denk dat ze ja heeft gezegd!’

‘Het is nu donderdag ... en paaszondag zullen we vieren,’ bevestigde Felix tevreden toen hij bij ons terugkwam. ‘Mevrouw Clearwater vindt het een goed idee omdat we de laatste tijd zo veel gevechten en gevaren hebben moeten doorstaan en nu wel iets leuks kunnen gebruiken. Ze zei dat het lerarenteam zijn best zal doen en moeilijke schuilplaatsen zal zoeken. Klinkt goed, toch?’

Mijn vrienden en ik keken elkaar aan en trokken onze wenkbrauwen op.

‘Misschien hebben we twintig seconden nodig deze keer,’ zei Tikaani.

‘Trouwens, een haas brengt ons de eieren. Hoe gek is dat?’ Brandon schudde zijn hoofd.

Natuurlijk keek Jeffrey meteen naar onze konijnenwalker. ‘Je gaat overuren maken!’

Nimble zuchtte. ‘Kunnen we de paashaasgrappen overslaan alsjeblieft?’

Zelfs Felix moest lachen. Hij en Nimble liepen weg om hun team te helpen en misten daardoor Holly’s vraag: ‘Is er eigenlijk ook een feest met noten?’

Bomen planten is echt leuk! Mijn beschermeling Terry groef mee als hond en deed dat zo enthousiast dat er een lading aarde op Tabitha, die achter hem stond, neerkwam.

‘O, dank je wel ... Ik heb ook iets voor jou,’ zei ze en ze kieperde een emmer water over hem heen. Onze pluizige grijs-witte bastaard veranderde in een druipend, verbaasd kijkend wezen. Hij zag er opeens veel dunner uit en was niet pluizig meer.

‘Weg, snel!’ riep ik naar mijn zus en een andere eerstejaars, want zij stonden allebei in de buurt.

‘Wat? Hoezo?’ vroeg Mia. Maar het was al te laat. Terry schudde zich en besproeide alles en iedereen om hem heen met modderig water.

Aan het eind van de dag keken we tevreden uit over ons pas aangeplante jonge bos. Een bijzonder mooie aanblik, als je wist dat er een paar uur geleden nog een superkort gazon had gelegen waar zelfs een wapitikalf zijn buikje niet rond had kunnen eten.

We liepen terug naar school.

‘Hebben jullie het bericht van de Raad al gezien?’ vroeg Brandon terwijl hij onder het lopen op zijn telefoon tikte. ‘Ze hebben net een algemene zoektocht aangekondigd.’

‘Mag ik raden ... naar het oude boek?’ We hadden de afgelopen maanden behoorlijk wat te maken gehad met dat boek, waarin een Cherokeesjamaan honderd jaar geleden formules had opgetekend die belangrijk waren voor de woodwalkers en die vandaag de dag niemand meer kende. Jammer genoeg waren het erg gevaarlijke formules. ‘Ik heb gehoord dat Rebecca Youngblood heeft gezegd dat ze alleen zal vertellen waar ze het verstopst heeft als de Raad haar vrijlaat uit de gevangenis.’

‘Uitgesloten, dat doet de Raad nooit. Die leeuw is veel te gevaarlijk.’ Tikaani streek haar schouderlange zwarte haren naar achteren. ‘Bij de aanval op dat museum is tenslotte het voormalige hoofd van de beveiliging om het leven gekomen.’

Ik keek naar het scherm van Brandons telefoon. ‘Zo, de leden van de Raad loven nu een beloning uit aan degene die het boek vindt en het hun bezorgt.’

Holly danste om ons heen en rukte de telefoon uit Brandons hand, waarop hij met een verontwaardigd ‘Hé!’ reageerde. ‘Je krijgt hem zo terug,’ zei Holly en ze draaide zich snel buiten zijn bereik. ‘O, wat nodig ... er is een goudstaaf ter waarde van honderdduizend dollar!’

We sperden allemaal onze ogen wijd open.

Holly voegde er meteen aan toe: ‘We doen toch mee aan de zoektocht, niet?’

Ik slaakte onwillekeurig een zucht. ‘Nee, bedankt. Ik heb de afgelopen maanden niets anders gedaan dan jagen op dat boek,

het zoeken, het terug proberen te krijgen, het beschermen, het ...’

‘Wacht eens even,’ zei Holly en ze las verder. ‘O, wow! Er zijn blijkbaar nog twee andere aanbiedingen. Van steenrijke woodwalkers, een uit Europa en een uit China. Zij bieden het drievoudige.’

‘Het is blijkbaar rondgegaan wat er in dat boek staat,’ zei Shadow. Hij transformeerde zich in een raaf en vloog krassend naar de dichtstbijzijnde boom. *Alleen al die formule waarmee je je tweede gedaante kunt veranderen Stel je voor dat je een vlo bent en in plaats daarvan een sneeuwluipaard kunt zijn. Of denk aan die andere formule, waarmee je een gewone mens een tweede gedaante kunt geven!*

‘Ik heb een hekel aan die formule,’ kreunde Wing terwijl ze de kleren van haar broer bij elkaar raapte en in haar rugzak stopte.

‘En ik nog meer!’ Tijdens de uitwisseling met de Narawandu School in Namibië hadden we de formule uitgetest – en daarbij voor veel tumult gezorgd, zoals de mensen het uitdrukten.

‘Sommige mensen zouden om het even welk bedrag betalen om een tweede gedaante als dier te krijgen,’ zei mijn beste vriend peinzend en hij pakte zijn telefoon terug terwijl Holly werd afgeleid door een vlinder. ‘Om het even welk bedrag. Er zouden enkele miljoenen in de pot zitten. Per persoon!’

‘Maar de Raad zou dat geld toch niet innen?’ vroeg ik, maar ik schudde meteen mijn hoofd over mijn eigen vraag. Nee, onze Raad zou nooit een gedaanteverwisseling verkopen voor woekerprijzen!

Brandon schudde zijn hoofd, stopte een maiskorrel in zijn mond en kauwde er luidruchtig op. ‘De voorzitter schrijft dat, als de Raad het boek zou hebben, ze hoorzittingen zouden organiseren waarin elk geval nauwkeurig zou worden onderzocht. En

als de raadsleden dan iemand helpen, zou dat geen cent kosten.'

Dat klonk goed. Toch hoopte ik dat de vele walkers die op zoek zouden gaan naar het oude Cherokeeboek alleen paaseieren zouden vinden. Want ik wist maar al te goed dat er ook heel nare formules in stonden. Hoe je iemand zijn tweede gedaante kon ontnemen bijvoorbeeld, of zijn levenskracht. Dat boek was bijzonder gevaarlijk als het in verkeerde handen terechtkwam.

Er liep een rilling over mijn rug. Ik kon er maar beter niet aan denken. Dat boek was niet langer mijn probleem. Anderen – leerkrachten, raadsleden, volwassenen – zouden zich er wel over buigen. En ik had tijd om me te concentreren op het eind-examen van mijn tweede schooljaar. Dat was pas in juni, maar het zou uitzonderlijk moeilijk worden, hadden we gehoord. Geen eenvoudig schriftelijk en mondeling examen, maar een uitdaging van een heel andere orde.

Bovendien mocht ik binnenkort 'speciale taken' van de Raad op me nemen, had de voorzitter me beloofd. Ik kon het nog steeds nauwelijks geloven. Wat voor zaken zouden dat zijn? Vast spannende dingen, waar alleen een jonge poemawalker als ik bij kon helpen.

Pech

Brandon vertrok naar zijn ouders, mijn zus ging met mijn ouders naar de bergen. En ik? Ik liet me op vrijdag en zaterdag door mijn mensenfamilie volproppen met lekker eten en liet hun tijdens een wandeling in Yellowstone zien hoe je een gaffelbok op de juiste manier besluipt.

Op zondagochtend wenste mijn mensenmoeder Anna me 'Vrolijk Pasen, Jay!' en omhelsde me. Hoewel ze inmiddels wist hoe ik echt heette, noemde ze me nog steeds bij mijn mensennaam. 'Kom je met ons mee naar het stadspark voordat je teruggaat naar school? Daar is de grote eierenzoektocht voor kinderen.'

Mijn pleegbroer Marlon mompelde 'Veel plezier' en trok zich terug in zijn kamer. De laatste tijd deed hij vaak geheimzinnig en wilde hij niet vertellen wat hij deed. Uit zijn kamer kwamen dan vaak vreemde, doffe geluiden, alsof hij zware voorwerpen op de grond gooide.

'O ja, kom mee, Jay!' Mijn zusje Melody rende de gang al in om haar schoenen aan te trekken. 'Ik ben er nog nooit geweest en iedereen zegt dat het geweldig is!'

Even later stonden we bij het stadspark van Jackson Hole. In de vier hoeken hadden padvindders poortbogen gebouwd van afgevallen wapitihooorns. Er hadden zich bij de hoofdingang al zo'n twintig kinderen verzameld.

Klokslag tien uur begon de actie. Opgewonden rende Melody

